ΕΤΟΣ ΙΑ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 9 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1897 Ἀριθ. 507

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
11 Ὁδὸς Μουσῶν 11
Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομαὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπερη καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καθημεριναὶ ἐντυπώσεις. Ὁ ἐγωϊσμὸς τῶν μεγάλων.—Ὁ Κορρέγιος καὶ τὸ ἔργον του. Ζ'. (Κατὰ τὴν Μαργαρίταν Ἀλθάνα Μηνιάτη).—Εὐτυχὴς (ὑπὸ δος Μαρίκας Φιλιππίδου). — Αἱ γυναῖκες καὶ τὸ κατὰ τοῦ Ἀλκοολισμοῦ συνέδριον (ὑπὸ κ. Μαρίας Λεγκραίν).—Γυναικεῖος κόσμος.—Ἀναγνωστικὸς Γυναικεῖος Σύλλογος. — Ἀλληλογραφία.—Εἰδοποιήσεις.—Ἐπιφυλλίς.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Καλή μου φίλη,

Τὰ χιόνια ἔλυωσαν. Τὸ ψῦχος ἔπαυσε καὶ αἱ Ἀθῆναι ἀνέκτησαν τὸ σύνηθες θάλπος των τῆς ἐποχῆς αὐτῆς. Οὔτε καταιγίδες, οὔτε ὁμίχλη σκοτεινή, οὔτε ὑγρασία ἀνιαρά, οὔτε ἐρυθραὶ ῥῖνες, οὔτε δόντια συγκρουόμενα πλέον. Ἥλιος ὡραῖος, Φάληρα μὲ θαυμάσιον γαλανὸν ἀναπεπταμένον ὁρίζοντα, Κηφισιὰ μὲ πευκομυρισμένον ἀέρα, Ζάπειον μὲ γραφικώτατα τοπία καὶ ἀκαραμίλλους εἰς τὸν κόσμον ὅλον δύσεις τοῦ ἡλίου, ἰδοὺ αἱ εἰκόνες, ἃς ἔχομεν ἐνώπιόν μας ἀπὸ πέντε ἤδη ἡμερῶν, ἰδοὺ αἱ Ἀθῆναί μας τοῦ παρελθόντος, αἱ Ἀθῆναι τοῦ φωτὸς καὶ τῆς ζωῆς, αἱ Ἀθῆναι μὲ τὸ ὡραιότερον τοῦ κόσμου φθινόπωρον καὶ τὸ ποιητικώτερον ἀποφύλλισμα τῶν ἀνθέων καὶ τῶν δένδρων.

Ὅλα ἥρεμα, ὅλα ἥσυχα, ὅλα ἐπανελθόντα εἰς τὴν προτέραν τροχιάν των καὶ μόνον μερικὰ μικρὰ καὶ τρυφερὰ παιδάκια, μερικοὶ ἀσθενικοί, μερικοὶ ἐξοφλήσαντες πάντα μετὰ τῆς ζωῆς λογαριασμόν, ἔπεσαν θύματα τῆς ἀνεμοζάλης αὐτῆς, τῆς ἐπαναστάσεως αὐτῆς τῆς ἀκαίρου καὶ προώρου τῆς φύσεως, τῆς καταιγίδος αὐτῆς, ἣν κανείς μας δὲν ἐπερίμενε καὶ ἡ ὁποία εὗρεν ὅλους μας τόσον ἀνετοίμους νὰ τὴν ὑποδεχθῶμεν.

Τώρα βεβαίως εἶναι εὐχάριστον πρᾶγμα νὰ ζῇ τις εἰς τόσον ὡραῖον κλῖμα, νὰ αἰσθάνεται πάντοτε τὸν οὐρανὸν μειδιῶντα ἀπὸ τὰ ὕψη του καὶ τὴν γῆν περιχαρῆ καὶ πρασινοστολισμένην ὑπὸ τοὺς πόδας του καὶ τὸ ἄπειρον, γραφικόν, θαλπερόν, θελκτικὸν γύρῳ του. Εἶναι εὐχάριστον νὰ μὴ ὑποβάλλεταί τις εἰς ὑπέρογκα ἔξοδα, οὔτε διὰ προμήθειαν θερμῶν ἐνδυμάτων, οὔτε δι' ἐρόδια καυσίμου ὕλης, ἀλλὰ νὰ ζῇ χειμῶνα ὡς καὶ θέρος μὲ ἀνοικτὰ παράθυρα, εἰς τὸ ὕπαιθρον, χωρὶς νὰ περιτυλίσσεται μὲ γουναρικὰ καὶ νὰ ὑποδύεται μὲ διπλᾶ ὑποδήματα, χωρὶς ἐν μιᾷ λέξει νὰ ὑφίσταται ὅλας τὰς ἀνιαρότητας τοῦ χειμῶνος. Εἶναι τοῦτο τόσον εὐχάριστον, ὥστε εὐθὺς ὡς παρῆλθον δέκα ἡμέραι χωρὶς ἥλιον, εὐθὺς ὡς τὸ ἀδικαιολόγητον αὐτὸ ψῦχος ἐγκατεστάθη ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν ἐξηγέρθημεν ὅλαι καὶ ὅλοι, καὶ μόνον ὅτι δὲν διεβιβάσαμεν ἔντονόν τινα διαμαρτυρίαν πρὸς τὸν δημιουργὸν διὰ τὸ τοιοῦτο κατὰ τῶν συνηθειῶν καὶ τῆς εὐμαρείας μας πραξικόπημά του.

Ἀλλ' ἆρά γε τὸ ὡραῖον αὐτὸ κλῖμά μας δὲν ἔχει καὶ τὴν κακήν του ὄψιν, αἱ θωπεῖαι αὐταί, τὰς ὁποίας τόσον γενναίως μᾶς ἐπιδαψιλεύει ἡ φύσις, δὲν ἔχουν τὰς αὐτὰς συνεπείας, τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἀνθρώπου αἱ πολλαὶ περιποιήσεις καὶ τὰ χάδια τῶν περιστοιχούντων αὐτόν; Τὴν σκέψιν αὐτὴν μοῦ ἐνέπνευσεν ἡ θέα τῶν πλατειῶν μας καὶ βουλεβάρτων μας καὶ τοῦ Φαλήρου μας κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς. Ἀπὸ τῆς δευτέρας μόλις μεταμεσημβρινῆς ὥρας οἱ ὑπαίθριοι περίπατοί μας εἶναι ὅλοι γεμάτοι κόσμον, γεμάτοι νεότητα, γεμάτοι ἀπὸ ἄνδρας στιβαροὺς, ἀκμαίους καὶ ἀπὸ γυναῖκας ἐπίσης καὶ νεάνιδας πλήρεις ζωῆς καὶ σφρίγους καὶ ὑγείας. Ὀφείλω ἐν τούτοις νὰ προσθέσω ὅτι τὸ φῦλόν μας ὑστερεῖ εὐτυχῶς πολὺ τοῦ ἰσχυροῦ, ἂν καὶ ἴσως θὰ εἶχεν, ὡς ἀσθενές, μεγαλήτερα δικαιώματα καὶ μᾶλλον δικαιολογημένας ἀξιώσεις ἐπὶ τοῦ καθαροῦ ἀέρος.

Ὅλον αὐτὸ τὸ πλῆθος τῶν ἀκμαίων καὶ εὐσταλῶν ἀνδρῶν, εὐθὺς ὡς ὁ ἥλιος δύσῃ μεταφέρεται εἰς τὰ καφενεῖα καὶ τὰ ζαχαροπλαστεῖα, ὅπου ὑπὸ τὸ φέγγος πληθύος τεχνητῶν ἡλίων καὶ ὑπὸ ἀτμόσφαιραν θαμβὴν ὑπὸ νεφῶν ὅλων καπνοῦ διέρχεται

τὰς ἑσπερινὰς καὶ μεσονυκτίους ὥρας του.

Τώρα φυσικῶς διερωτᾶται ὁ ξένος ὁ ἐπισκεπτόμενος τὴν πόλιν μας τὴν ἐποχὴν αὐτήν, ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, ὅλοι αὐτοὶ οἱ νέοι, εἶναι πλούσιοι, εἶναι ἑκατομμυριοῦχοι, ὥστε νὰ διέρχωνται τὸν καιρόν των οὕτω ἀσκόπως, ὥστε νὰ χάνουν τὴν ὡραίαν τῆς ἐργασίας των ἐποχήν, διημερεύοντες εἰς τὸ ὕπαιθρον καὶ διανυκτερεύοντες εἰς τὰ καφενεῖα ; Καὶ λαμβάνει φυσικὰ τὴν ἀπάντησιν, ὅτι ὅλοι αὐτοὶ εἶναι πτωχοί, ὅτι οἱ πλούσιοι καὶ ἑκατομμυριοῦχοι μετροῦνται εἰς τὰ δάκτυλα καὶ ὅτι οἱ πλεῖστοι τῶν διημερευόντων ὑπὸ τὸν ἥλιον καὶ διανυκτερευόντων ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἠλεκτρικοῦ ἔχουν ἀνάγκην νὰ ἐργάζωνται ἢ ἔχουν ἐργασίαν τινά, ἐξ ἧς προμηθεύονται τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

Καὶ τότε ὁ ξένος μένει ἔκπληκτος καὶ ἐννοεῖ ἀμέσως διατί, ἐνῷ ὁ Ἕλλην εἶναι φύσει εὐφυὴς καὶ φύσει ὀλιγοδάπανος καὶ φύσει ἐπιτήδειος εἰς ὅλα, ἔμεινε τόσον ὀπίσω καὶ εἰς ἐπιστημονικὰς ἐξοχότητας καὶ εἰς καλλιτεχνικὰς μεγαλοφυΐας καὶ εἰς τὴν βιομηχανίαν καὶ εἰς τὰς τέχνας καὶ εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς. Καὶ ἐννοεῖ ἀκόμη διατὶ τὸ ἑλληνικὸν κράτος, μεθ' ὅλην τὴν φυσικὴν ἀκμήν, ἣν παρουσιάζουν αἱ νέαι καὶ ἀναγεννώμεναι χῶραι, μεθ' ὅλην τὴν εὐφυΐαν καὶ τὸν πατριωτισμὸν τοῦ λαοῦ, εὑρίσκεται εἰς πτώχευσιν καὶ εἰς πλήρη οἰκονομικὴν πανωλεθρίαν. Καὶ ἐννοεῖ ἀκόμη διατὶ ὁ πόλεμος ὑπῆρξε τόσον καταστρεπτικὸς καὶ ὁ στρατός μας τόσον ἀκατάρτιστος καὶ οἱ ἀξιωματικοί μας τόσον ἀδαεῖς τῆς στρατηγικῆς καὶ τόσον ἄπειροι τῆς πολεμικῆς τέχνης. Καὶ ἐννοεῖ ἐπὶ τέλους διατὶ ὁ οἰκογενειακὸς βίος εἶναι τόσαν πολυδάπανος καὶ τὸ ὑπηρετικὸν προσωπικὸν τόσον πολυάριθμον καὶ πολυτελές.

Τὰ ἐννοεῖ ὅλα αὐτά, διότι ἡ ἐπίδοσις εἰς ὅ,τι δήποτε σοβαρὸν ἀπαιτεῖ ἐργασίαν καὶ κόπον, ἀπαιτεῖ χρόνον καὶ μελέτην καὶ ἄσκησιν, ἡμεῖς δὲ τὸν χρόνον μας διερχόμεθα ἀπολαμβάνοντες τὸν ὡραῖον ἥλιον καὶ τὴν μαγείαν τῆς φύσεως καὶ τὰ γαλανὰ τοῦ οὐρανοῦ κάλλη.

Ἡ ἀδυναμία μας αὐτή, ἡ ἀγάπη τοῦ ὑπαιθρίου βίου καὶ τῆς ἀπὸ κοινοῦ ζωῆς μᾶς εἶναι κληροδότημα, τὸ ὁποῖον οἱ ἀρχαῖοι μᾶς ἐφιλοδώρησαν μαζῆ μὲ ὅλας των τὰς ἄλλας ἀδυναμίας καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἐλαττώματα. Ἀλλὰ ἐκεῖνοι τοὐλάχιστον εἶχον τὴν φρόνησιν νὰ μεταφέρουν ὅλας των τὰς ἐργασίας εἰς τὸ ὕπαιθρον καὶ οὕτω ἡ ἀγορὰ καὶ τὸ θέατρον καὶ αἱ πολιτικαὶ ὑποθέσεις καὶ τὸ ἐμπόριον καὶ αἱ Ἀκαδημίαι καὶ τὰ σχολεῖα ἐλειτούργουν ἐν πλήρει ὑπαίθρῳ. Ἀπελάμβανον λοιπὸν καὶ τὰς καλλονὰς τῆς φύσεως τοῦ ὡραίου κλίματος οἱ ἀρχαῖοι ἀστοί, ἀλλὰ συγχρόνως εἰργάζοντο εἰς καλλιέργειαν τοῦ νοῦ καὶ ἠσχολοῦντο εἰς σκόπιμα καὶ ἀναγκαῖα, συνδυάζοντες τὸ τερπνὸν μετὰ τοῦ ὠφελίμου.

Ὁ ἐγωϊσμὸς τῶν μεγάλων

Καὶ ἐνῶ ὅλοι οἱ μεγάλοι ἀπολαμβάνουν τόσον ἀπλήστως τὸ θάλπος τοῦ ἡλίου καὶ ἀδυνατοῦν νὰ ὑποκύψουν εἰς τὸν αὐστηρὸν τῆς ἐργασίας νόμον, προτιμῶντες νὰ ἀναπνέουν καθαρὸν ἀέρα καὶ νὰ ἀσκοῦνται περιδιαβάζοντες εἰς τοὺς δρόμους καὶ τὰς πλατείας, τὰ δυστυχῆ παιδιά, τῶν ὁποίων ὁ λεπτορυὴς ὀργανισμὸς τόσην ἔχει ἀνάγκην τονώσεως καὶ οἱ πνεύμονες τόσον διψοῦν ἀπὸ καθαρὸν ἀέρα, εἶναι καταδικασμένα νὰ διέρχωνται ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἑσπέρας ὅλας αὐτὰς τὰς ὥρας τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ φωτός, κλεισμένα εἰς τοὺς τέσσαρας σκοτεινοὺς καὶ ὑγροὺς τοίχους τῶν σχολείων, ἔρμαια τῶν ἰδιοτροπιῶν τῶν διδασκάλων, ἀκίνητα, περιωρισμένα, ἄλαλα, ἐργαζόμενα ἐξ ἕως ἑπτὰ ὥρας τὴν ἡμέραν καὶ τρεῖς ἕως τέσσαρας τὴν ἑσπέραν, ἀληθεῖς παρίαι τῆς ζωῆς καὶ θύματα τῶν σχολαστικῶν ἐκπαιδευτικῶν συστημάτων μας.

Καὶ ἔπειτα εὑρίσκονται ἄνθρωποι διϊσχυριζόμενοι ὅτι ἡ παιδικὴ ἡλικία εἶναι ἡ εὐτυχεστέρα καὶ ὅτι τὰ παιδιὰ τῆς ἐποχῆς μας εἶναι προνομιοῦχα πλάσματα, διότι τὰ παιδαγωγικὰ συστήματα ἐβελτιώθησαν καὶ ἡ γυμναστικὴ εἰσήχθη εἰς τὰ σχολεῖα τρεῖς ὥρας τὴν ἑβδομάδα καὶ τὸ ξυλοκόπημα τῶν μαθητῶν κατηργήθη καὶ δὲν εἰξεύρω τί ἄλλο ἀκόμη μέγα καὶ σωτήριον ἐπετεύχθη διὰ τὴν νέαν αὐτὴν γενεάν.

Ἐγὼ νομίζω ὅτι ἐφ' ὅσον τὰ προγράμματα σημειώνουν ὅλας τὰς μακρὰς καὶ ἀτελειώτους σελίδας καὶ τοὺς τίτλους τῶν διδασκομένων μαθημάτων καὶ οἱ μαθηταὶ εἶναι κλεισμένοι ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ἐπιστρέφοντες ἐκ τῆς φυλακῆς των αὐτῆς ἔχουν ἀκόμη ἐργασίαν τρίωρον καὶ πολλάκις τετράωρον κατ' οἶκον, καὶ τὰ πρόσωπά των, τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ εἶναι ζωηρὰ καὶ ροδοκόκκινα, εἶναι ὠχρὰ καὶ πλαδαρὰ καὶ ἀσθενικά, καὶ τὰ μάτια των νυσταλέα καὶ τὸ ὕφος των περιδεές, ἐνῶ οἱ μεγάλοι καὶ αἱ μεγάλαι ἀπολαμβάνουν μακαρίως τὸ θάλπος τῶν ὡραίων ἡμερῶν καὶ ὅλην τὴν ποίησιν τῆς φύσεως, νομίζω ὅτι ὁ αἰών μας εἶναι αἰὼν τοῦ ἐγωϊσμοῦ καὶ τῆς ἀστοργίας, ὅτι ἀνατρέπονται οἱ ὅροι τῆς ζωῆς, καὶ ὅτι τὴν ἐργασίαν τὴν τακτικήν, τὴν κοπιαστικὴν θεωροῦμεν μόνον ὡς ὑποχρεωτικὸν τῶν μικρῶν καθῆκον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου πολὺ εὐχαρίστως ἀπαλλασσόμεθα οἱ μεγάλοι.

Νομίζω ὅτι οἱ παιδαγωγοί μας ἀντὶ νὰ ἀντιγράφουν τί κάμνουν καὶ πῶς κανονίζουν τὰς ἐργασίμους ὥρας τῶν σχολείων των οἱ Γερμανοὶ μὲ τὸ παγωμένον κλῖμά των καὶ οἱ Γάλλοι μὲ τὸν κλαυθμηρίζοντα οὐρανόν των καὶ οἱ Ἄγγλοι μὲ τὴν μαύρην καὶ ὁμιχλώδη ἀτμόσφαιράν των, καλὰ θὰ ἔκαμναν νὰ ἔβλεπον τί γίνεται εἰς τὰς χώρας τοῦ Νέου Κόσμου, ὅπου τὸ κλῖμα εἶναι παρεμφερὲς πρὸς τὸ ἰδικόν μας, ἢ τοὐλάχιστον νὰ ἐξήταζον τὰς κλιματολογικάς μας περιστάσεις καὶ ἀναλόγως νὰ κανονίζουν τὰ προγράμματά των καὶ τὰς ἐργασίμους τῶν σχολείων μας ὥρας.

Ἐφ' ὅσον δὲν προβαίνουν εἰς τὴν μεταρρύθμισιν αὐτὴν καὶ οἱ γονεῖς ἔχουν τὴν σκληρότητα νὰ μὴ διεκδικοῦν καὶ ὑπὲρ τῶν μικρῶν των ὀλίγας θερμὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, ὀλίγον καθαρὸν καὶ ζωογόνον ἀέρα, ὀλίγην ἀνάπαυσιν, ὀλίγην ἀπόλαυσιν τῆς ζωῆς, τότε βεβαίως αἱ τόσον κομπορρημόνως διαφημιζόμεναι παιδαγωγικαὶ τοῦ αἰῶνος πρόοδοι εἶναι οὐτοπία καὶ ἡ φιλοστοργία τῶν γονέων εἰρωνεία ἀληθὴς διὰ τὴν δυστυχίαν τῆς νέας γενεᾶς, ἥτις οὕτω ἀναπτύσσεται καὶ ἀνδροῦται ἀσθενική, ἀπογοητευμένη, κουρασμένη τόσον, ὥστε νὰ μισῇ τὴν ἐργασίαν καὶ νὰ μὴ ἔχῃ οὔτε δύναμιν, οὔτε διάθεσιν νὰ ἐργασθῇ, νὰ κοπιάσῃ, ἀκριβῶς ὅταν ἐπιστῇ ἡ κατάλληλος στιγμὴ καὶ ὅταν ἡ ἐργασία ἠδύνατο νὰ ἔχῃ εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα καὶ διὰ τὰ ἄτομα καὶ διὰ τὴν οἰκογένειαν καὶ διὰ τὸ Ἔθνος.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ο ΚΟΡΡΕΓΙΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ

Ζ'

Ὁ θόλος τῆς αἰθούσης τοῦ Ἁγίου Παύλου εἶναι ὅλος κεκαλυμμένος ἀπὸ ζωγραφισμένον δικτυωτὸν εἰς τὸ ὁποῖον περιπλέκονται ἄνθη καὶ καρποὶ καὶ τὸ ὁποῖον εἶναι διῃρημένον εἰς δέκα ἓξ διαμερίσματα. Ἕκαστον τῶν διαμερισμάτων τούτων σχηματίζει κενὸν ὠοειδὲς ἐπὶ τοῦ ὁποίου διαγράφονται ἀνὰ δύο συμπλέγματα μικρῶν παιδιῶν ἀλληλοδιωκομένων καὶ παιζόντων εἰς παντοίας καὶ θαυμαστὰς κινήσεις καὶ στάσεις. Θὰ ἐπίστευέ τις ὅτι εὑρίσκεται εἰς ἐξοχικὸν χλοερὸν κιόσκι, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπὸ τὰ πολυπληθῆ παράθυρα εἰσέρχεται ἄπλετον τὸ φῶς καὶ τὰ τρελλὰ μικρὰ κυνηγοῦνται ἐκεῖ ἐν τῷ μέσῳ γελώτων καὶ χαρᾶς. Ὑπάρχει τόση ζωὴ καὶ ποικιλία καὶ κίνησις εἰς τὰ ὡραῖα ἐκεῖνα γυμνὰ σωματάκια, ὥστε φαίνονται τρέχοντα ἀληθῶς καὶ βυθιζόμενα πέραν εἰς τὸ κενόν.

Τινὰ τούτων κλέπτουν καρποὺς ἐνῷ τρέχουν, μὲ τόσην ἀπληστίαν καὶ παιδικὴν χαράν· ἄλλα φαίνονται πεισματωμένα, καὶ ἄλλα ἔκπληκτα καὶ σχεδὸν τρομαγμένα. Ἐδῶ ἓν σφίγγει παραφόρως εἰς τοὺς κόλπους του τὴν κεφαλὴν ὡραίου σκύλλου, ὁ ὁποῖος ὑπερήφανος ἀφίνεται νὰ τὸν χαϋδεύουν μετ' εὐτυχίας. Ἰδοὺ ἄλλο, τὸ ὁποῖον φυσᾷ εἰς κέρας, μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ τρομάξῃ τὸν φίλον του καὶ τρίτον παίζει μὲ φοβερὸν προσωπεῖον Μεδούσης. Ἄλλο πάλιν προσπαθεῖ νὰ τοποθετήσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του χρυσοῦν στέμμα, τὸ ὁποῖον εὑρίσκει πολὺ βαρὺ καὶ τὸ ὁποῖον ἄλλο πονηρὸν ζητεῖ κρυφίως νὰ τοῦ ὑπεξαιρέσῃ. Ὅλα αὐτὰ τρέχουν καὶ γελοῦν ὑπὸ τὸν γαλανὸν οὐρανόν, συνάζουν ἄνθη μὲ χάριν ζηλευτήν, μὲ μάτια λάμποντα ἀπὸ χαρὰν καὶ ἡδονήν. Θαυμασία ἀκολουθία, ὁμοιάζουσα πρὸς ἀθῶον καὶ πνευματῶδες στόλισμα τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ἐλαφρὸν ὡς ὄνειρον πρωΐας καὶ χαρωπὸν ὡς ρεμβασμὸς θεᾶς.

Ἡ λεπτὴ αὐτὴ περίεργος καὶ ἰδιόρρυθμος διακόσμησις προδίδει ἀληθῆ ἐπιστήμονα καλλιτέχνην, ἀλλὰ ταὐτοχρόνως ἄνδρα κάτοχον τῆς κοσμητικῆς εἰς βαθμὸν ὑπέρτατον. Ἤθελέ τις πιστεύσει ὅτι εἰς τὰς χαριτωμένας αὐτὰς μυθολογικὰς εἰκόνας ὁ ζωγράφος ἠθέλησε νὰ φέρῃ εἰς ἀντιπαράστασιν τὸ σοβαρὸν τῆς ζωῆς πρὸς τὴν ἐλαφρότητα τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Παντὸς εἴδους πρόσωπα συμβολικὰ καὶ μυστηριώδη παρατάσσονται ἐκεῖ, ὡραῖοι σκεπτικοὶ γέροντες, νεανίσκοι φέροντες λαμπάδας ἀνημμένας, ἱέρειαι καθήμεναι πρὸ τῶν βωμῶν των καὶ φέρουσαι εἰς τὰς χεῖράς των περιστερὰς ἑτοίμους εἰς πτῆσιν. Ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν ἀντίθεσιν εὐγενῆ καὶ σοβαρὰν μὲ τὴν περιχαρῆ ἀμεριμνησίαν τῶν παιζόντων μικρῶν, ἀποπνέουν δὲ γόητρον καὶ λεπτότητα ἐν τοῖς καθέκαστα ἐντελῶς Ἑλληνικήν. Μεταξὺ τῶν ὡραιοτέρων ἐκ τῶν συμπλεγμάτων τούτων εἶναι αἱ *Τρεῖς Χάριτες*, αἱ τρεῖς πτεροῶταὶ μοῖραι καὶ ἡ Ἥρα ἀνηρτημένη ἀπὸ τοῦ βραχίονος, φέρουσα χρυσοῦς κρίκους εἰς τοὺς πόδας, αὐτὴ ἡ ἰδία, ἣν ὁ Ραφαὴλ ἔλαβεν ὡς ὑπόδειγμα διὰ τὴν Ἀνδρομέδαν του, τὴν εὑρισκομένην εἰς τὸ Escurial.

Ἡ διακόσμησις αὕτη κατέπληξε πάντα τὸν μικρὸν κύκλον τῆς κοσμικῆς ἡγουμένης, ὅστις ὅμως ἐπέπρωτο νὰ διασκορπισθῇ πολὺ ταχέως. Τὸ 1524 ἡ μονὴ ἐκλείσθη τῇ διαταγῇ τοῦ Πάπα, ὅστις εἶχε τότε κατακτήσει τὴν Πάρμαν, καὶ ἡ ἡγουμένη Ἰωάννα τῆς Πλακεντίας ἀπέθανεν ἐντὸς ὀλίγου ὑπὸ λύπης. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἡ ὡραία Ἄρτεμις μὲ τὰ μαγικὰ ἀλσύλιά της, καὶ μὲ τὰς περιχαρεῖς παιδικὰς ἀκολουθίας της ἔμεινεν εἰς τὸ σκότος, ὡς ὁ Ἁρμίδας μὲ τοὺς μαγικούς κήπους του, ἵνα ἀναφανῇ καὶ πάλιν μετὰ δύο καὶ ἡμισυν αἰῶνας, διατηροῦσα ἔτι ὅλην τὴν ζωηρὰν ἀνθηρότητά της.

Ἡ αἴθουσα τοῦ Ἁγίου Παύλου σημειοῖ τὸ πρῶτον ὁριστικὸν βῆμα τοῦ Κορρεγίου πρὸς τὴν μεγάλην, τὴν ἐπίσημον τέχνην, εἰς ἣν ὤφειλε τόσον νὰ διακριθῇ. Διεκρίθη βεβαίως εἰς τὴν ἐλαιογραφίαν, ἀλλ' εἰς τὴν τοιχογραφίαν ἀνέπτυξε τὸ τάλαντόν του καὶ ἐφήρμοσε τὰς μεγάλας καλλιτεχνικὰς ἰδέας του. *Ἡ Θήρα τῆς Ἀρτέμιδος* σημειοῖ τὴν πλήρη χειραφέτησιν τοῦ Κορρεγίου ἀπὸ πάσης ξενικῆς ἐπιδράσεως, ἐξ ἴσου ἀπὸ τῆς ἱερατικῆς μονοτονίας, ὅσον καὶ ἀπὸ τῆς λεγομένης *κλασικῆς γραμμῆς*, τὴν ὁποίαν τόσον ἐκαλλιέργησεν ὁ Ραφαήλ. Πρόσωπα στάσεις, κινήσεις, στολισμοί, ὅλα ἐλήφθησαν ἐκ τῆς φύσεως καὶ ὅμως εἰς ὅλα ἐπιπνέει πνοὴ χάριτος καὶ φαιδρότητος.

Ἀναχωρεῖ πάντοτε ἀπὸ τὴν φύσιν καὶ φθάνει πάντοτε εἰς τὸ ἰδεῶδες, διότι ἡ τέχνη του εἶναι ἀπαύγασμα βαθείας παρατηρητικότητος καὶ ἡ ἔμπνευσίς του προϊὸν προνομιούχου ψυχῆς. Ἀρχαῖά τινα μετάλλια, ὀλίγαι καμέαι, καὶ ἀγαλματία ἑλληνικά, τὰ ὁποῖα εἶδεν εἰς Μαντούην, ἤρκεσαν, ὅπως τῷ ἀποκαλύψουν τὸ μυστήριον τῆς τέχνης, τὴν ὁποίαν αὐτὸς προήγαγε καὶ ἐπεσφράγισε δι' ἰδίας σφραγῖδος.

(Κατὰ τὴν **Μαργαρίταν Ἀλβάνα Μηνιάτη**).

ΕΥΤΥΧΗΣ

Δεσποινὶς Ὑβόννη Δεσλὺ

τῇ δεσποινίδι Ἰωάννα Δ'-Ἑστεράκ

Ἀνωφελές, φιλτάτη μου, νὰ με περιμένῃς εἰς τῆς ραπτρίας σου, αὔριον κατὰ τὴν δευτέραν μ. μ. ὡς συνεφωνήθη. Ἐπέρασα ἀπὸ αὐτὴν σήμερον, ἐξερχομένη τοῦ παρεκκλησίου τῶν Καρμηλιτῶν καὶ ἔμαθον ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ δοκιμάσωμεν τὰ φορέματά μας εἰμὴ κατὰ τὰς πέντε. Ἐλθὲ λοιπὸν νὰ περάσωμεν τὴν μεταμεσημβρίαν ὁμοῦ καὶ εἶτα πηγαίνομεν. Θά σοι διηγηθῶ ἐν πάσαις ταῖς λεπτομερείαις αὐτῆς τὴν τελετὴν, εἰς ἣν παρευρέθην καὶ ἐκ τῆς ὁποίας εἶμαι εἰσέτι λίαν τεταραγμένη.

Ἡ Νίνα ἦτο ὡραία ὡς πάντοτε καὶ ἀπέσπασε τὰ δάκρυα τῶν παρεστώτων. Ἠδύνατό τις νὰ διανείμῃ μανδύλια εἰς ὅλους, ὅπως εἰς τὸν Roger la Honte. Πτωχὴ Νινέττα ! ἰδοὺ αὐτὴ μοναχή, ἐγκεκλεισμένη εἰς τὴν μονήν. Τί παράδοξος ἰδέα αὐτὴ καθ' ἑαυτήν ! ἀλλ' ἀφοῦ τῇ ἀρέσκει, ἀφοῦ τὸ ἠθέλησε καὶ εἶνε εὐτυχής, ἰδοὺ τὸ κυριώτερον.

Ἐν τούτοις ἦτο πολὺ ὠχρά, ὠχροτάτη ἐν τῇ μακρᾷ λευκῇ ἐσθῆτί της καὶ πιστεύω ὅτι ὑπέφερε πολύ. Ὅτε τῇ ἔκοψαν τὰ ὡραῖα μαλλιά της, μοῦ ἐφάνη ὅτι ἀπέβη ὠχροτέρα ἀκόμη. Ὦ ! τοῦτο εἶνε δολοφονία ! Ἀκριβῶς, τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἀκτὶς ἡλίου, διελθοῦσα τῶν ὑελωμάτων, ἔπεσεν ἐπὶ τῆς λυτῆς κόμης της, ἣν ἐφώτισε καὶ ἐστεφάνωσεν ὅλην. Ἦτο ὡ-

ραία ὡς εἰκὼν καὶ θὰ εἶνε βεβαίως ἡ ὡραιοτέρα ἁγία τοῦ Παραδείσου. Ἐκεῖνο ὅπερ μὲ ἐξέπληξεν εἶνε ὅτι δὲν ἔκλαυσεν οὐδόλως· οὔτε ἓν δάκρυ. Ὡς πρὸς ἐμὲ ὅταν ἤκουσα τὸν τριγμὸν τῆς ψαλλίδος, ἥτις ἔκοπτε τὸν πρῶτον πλόκαμον, ἐξέσπασα εἰς δυνατοὺς λυγμούς. Ὅλος ὁ κόσμος (εἴμεθα ἕνδεκα) ἔκλαιε καθὼς ἐγώ, ἐπὶ τέλους. Αὐτή; ὤ! αὐτὴ διέμεινε γαλήνιος καὶ πολὺ ἀξιοπρεπής. Ἀληθῶς θὰ εἶχε τὴν μοναστικὴν κλίσιν, ἐξ ἄλλου δὲν εὑρίσκεις ὅτι εἶχεν ὄνομα προωρισμένον δι' αὐτό; Ἀγγελίνα, εἶνε ὄνομα τοῦ οὐρανοῦ καὶ δὲν ἠδύνατο αὐτὴ νὰ τὸ διαψεύσῃ. Ἀλλὰ θὰ σοὶ διηγηθῶ διὰ μακρῶν πάντα ταῦτα, αὔριον· συνεφωνήθη, δὲν ἔχει οὕτω ὡραία μου; θὰ σὲ ἀναμένω εἰς τὰς δύο μ. μ.

Τελευταῖαι σελίδες τοῦ ἡμερολογίου τῆς Ἀγγελίνας.

Χθὲς εἶχα κλείσει τὸ τετράδιον τοῦτο, ὑποσχεθεῖσα εἰς τὸν Θεόν, ὑποσχεθεῖσα εἰς τὸν ἑαυτόν μου νὰ εἶμαι ἰσχυρά, ἵνα μὴ τὸ ἀνοίξω ποτὲ πλέον, νὰ λησμονήσω τὸν κόσμον καὶ πᾶν ὅτι ἀνήκει εἰς αὐτόν, πᾶν ὅτι μὲ συνδέει πρὸς αὐτὸν δι' οἱουδήποτε δεσμοῦ καὶ σήμερον ἀκουσίως μου, παρασυρομένη ὑπὸ δυνάμεως ὑπερανθρώπου, ἥτις καταστρέφει τὴν θέλησίν μου, ἐπανέρχομαι εἰς τὸν φίλον τοῦτον, εἰς ὃν πρὸ ἑνὸς ἔτους ἐμπιστεύομαι πάσας τὰς βασάνους τῆς καρδίας καὶ τοῦ πνεύματός μου, εἰς ὃν εἶπον ἁπάσας τὰς θλίψεις μου, πάσας τὰς ἀλγηδόνας μου, πάσας τὰς ἀνίας μου. Ἔπρεπε νὰ ἔχω τὸ θάρρος νὰ τὸ σχίσω, νὰ τὸ καύσω, ὡς μοὶ ἐπέβαλλε τὸ καθῆκόν μου.

Τὸ διεφύλαξα ἐξ ἀδυναμίας καὶ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ἐξ ἀδυναμίας ἐπανέρχομαι ἀκόμη εἰς αὐτό. Ἀδυναμία, ἀδυναμία, Θεέ μου! Ἅπας ὁ βίος μου λοιπὸν θὰ κυριεύηται ὑπὸ τῆς λέξεως ταύτης; Ἐξ ἀδυναμίας ἠγάπησα, δίδουσα κατὰ τὴν πρώτην προσβολὴν ὅλην τὴν καρδίαν μου εἰς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ὅστις τὴν περιεφρόνησε, τὴν κατεσπάραξεν. Ἐξ ἀδυναμίας εἰσῆλθον εἰς τὴν μονὴν ταύτην, καταβληθεῖσα ἐκ τῆς πρώτης πληγῆς λίαν ἀνάνδρως, ἵνα μὴ συνεχίσω τὴν πάλην τοῦ βίου.

Ἐξ ἀδυναμίας, μὴ εὑρίσκουσα ἐνταῦθα τὴν γαλήνην, ἣν ἤλπισα, ἔμεινα πνιγομένη ὑπὸ τοὺς τοίχους τούτους, ἀσπαίρουσα ἐκ τῆς θλίψεως καὶ ἄνευ ἰσχύος νὰ διαρρήξω τὴν ἐσθῆτα ταύτην, νὰ ἀνοίξω τὴν θύραν τῆς μονῆς.

Ἐξ ἀδυναμίας τέλος, τὴν πρωΐαν ταύτην ἐπρόφερα τοὺς ὅρκους, οἵτινες μὲ προσκολλῶσιν ἐνταῦθα διὰ παντός, οἵτινες μὲ ἀποχωρίζουσι διὰ παντός, ἐξ ὅσων ἐγνώρισα, ἐξ ὅσων ἠγάπησα.

Καὶ κατὰ τὴν ὥραν ταύτην, καθ' ἣν δὲν ἀνήκω πλέον εἰς ἐμαυτήν, καθ' ἣν μοὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ κάμω κανὲν ὄνειρον διὰ τὸ μέλλον, τὸ παρελθὸν μοῦ ἐπιφαίνεται ἀκτινοβόλον μὲ ὅλας τὰς θλίψεις του εἰσέτι, ἴσως δὲ καὶ δι' αὐτὰς μόνον. Ναί, ἤθελον νὰ ἀναζήσω εἰσέτι, νὰ ὑποφέρω ὅπως ὑπέφερα καὶ μοὶ εἶνε ἀδύνατον τοῦτο πλέον.

Εἰς τὸ ἑξῆς ὁ βίος μου θὰ ρέῃ αἰωνίως μακρός, ἀνιαρός, ἄνευ προσδοκίας, ἄνευ χαρᾶς, ἄνευ ἐλπίδος. Ὁ βίος μου θὰ ρεύσῃ γαλήνιος καὶ εὐτυχής, θὰ λέγωσιν αἱ φίλαι, ἃς κατέλιπον.

Ὦ! ἡ σκληρὰ κωμῳδία, ἡ φρικώδης εἰρωνεία! Γαλήνιος! Δὲν ἔχω ἢ εἴκοσιν ἔτη ζωῆς καὶ ἂν εἶμαι νεκρὰ διὰ τὸν κόσμον, ἐνταφιασμένη ἤδη, τὸ σῶμά μου ζῇ πλῆρες νεότητος καὶ ἰσχύος καίτοι δὲ πληγεῖσα ἡ καρδία μου πάλλει, ὡς ἔπαλλε χθές, ὡς ἔπαλλε πρὸ ἑνὸς ἔτους.

Γαλήνιος καὶ εὐτυχής, ἀλλὰ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἀπωλέσω τὴν μνήμην, πρέπει νὰ λησμονήσω, δὲν πρέπει πλέον ἡ ἀνάμνησις τοῦ Γεωργίου νὰ εἶνε πάντοτε ἐνταῦθα, νὰ μὲ παρακολουθῇ πανταχοῦ εἰς ἕκαστον βῆμα, νὰ μὴ μὲ ἀφίνῃ ποτὲ οὐδὲ ἡμέραν, οὐδὲ νύκτα, νά με κεντᾷ, νά με βασανίζῃ, ἄνευ ἀναπαύσεως, ἄνευ διακοπῆς.

Προσευχήθητι, μοὶ εἶπεν ὁ ἱερεὺς καὶ προσηυχήθην. Ἐπὶ ἓν ἔτος ἐπάλαισα, ἐπὶ μακρὰς ὥρας γονυπετὴς εἰς τὰ μάρμαρα, μέχρις ὅτου τὸ σῶμά μου κατεβλήθη· οἱ ὀφθαλμοί μου ἀνεγίνωσκον τὸ βιβλίον τῶν ὡρῶν μου, τὰ χείλη μου παρηκολούθουν τὸ κομβολόγιον, ἀλλὰ παρὰ τὰς προσευχάς μου, παρὰ τὴν θέλησίν μου, τὸ πνεῦμά μου ἐφέρετο πρὸς αὐτὸν ἀοράτως ἑλκυσμένον.

Καὶ σήμερον ἐννοῶ ὅτι ἔπραττον καλῶς, ὅτι ματαίως ἠγωνίσθην· ἡ ψυχή μου εἶνε συνδεδεμένη μετὰ τῆς ψυχῆς τοῦ Γεωργίου, οὐδὲν θέλει τὰς χωρίσει πῶποτε. Τὸ αἰσθάνομαι, θὰ ὑποφέρω πάντοτε καί . . . ἡ ὀδύνη αὕτη θέλει εἶσθαι ἡ μόνη παρηγορία μου.

Ναί, ἐξομολογοῦμαι τὴν ἀνανδρίαν μου· ὁ Θεός, ὁ ἀναγινώσκων εἰς ταῖς καρδίαις, ἂς μὲ κρίνῃ, ἀλλ' ἀγαπῶ τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν εἰσέτι, παρὰ πάντα, ὑπὲρ πάντα καὶ θὰ τὸν ἀγαπῶ μέχρι τέλους. Ὁ Θεὸς ἂς με κρίνῃ· ἂς κρίνῃ ἅπαντα τὸν ἐκ θλίψεων καὶ βασάνων βίον μου.

Ὁ Θεὸς ἂς μὲ κρίνῃ καὶ ἂς μὲ καταδικάσῃ, ἐὰν ἡ μέχρι θανάτου πληγεῖσα ψυχή μου δὲν ἔχει δικαίωμα εἰς τὴν κραυγὴν τοῦ πόνου, ἥτις τῷ διαφεύγει σήμερον. Τί ἔπραξα διὰ νὰ ὑποφέρω τόσον; Ὁποῖον φοβερὸν ἁμάρτημα ἔχω νὰ ἐξαγνίσω; Διατὶ κατεδικάσθην ἐγὼ ἡ ἀθῶα; Ὁποίας χαρὰς ἠπθάνθην κατὰ τὰ εἴκοσι ταῦτα ἔτη τῆς νεότητός μου, ἅτινα λέγουσι τόσον ὡραῖα;

Ὦ! ἐὰν εἶχον τὴν μητέρα μου πλησίον μου, θὰ εὕρισκον ἐν ταῖς ἀγκάλαις της καταφύγιον κατὰ τῆς συμφορᾶς· μοὶ φαίνεται ὅτι ἐπὶ τῆς καρδίας της ἡ δυστυχία δὲν θὰ ἐτόλμα νά με πλήξῃ. Διὰ τοῦτο ἀναμφιβόλως, ὁ Θεὸς τὴν ἔλαβε πλησίον του, ἀφοῦ ὁ βίος μου ὤφειλε νὰ εἶνε πλήρης δοκιμασιῶν· καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ μήτηρ μου θὰ ἔκλαιεν, ἐὰν ἠδύνατο ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖ νὰ βλέπῃ τὴν θυγατέρα της.

Ἀπὸ τὰ ἐν τῇ μονῇ μακρὰ ἔτη μου δὲν διεφύλαξα ἢ κατηφεῖς ἀναμνήσεις, μὲ τὴν ἀνάγκην νὰ ἀγαπήσω ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ νὰ ἀγαπηθῶ. Ἡ πρώτη Πέμπτη ἑκάστου μηνὸς ἦτο δι' ἐμὲ ἡμέρα ὀδυνηρὰ παρὰ πάσας. Ἦτο ἡμέρα ἐξόδου καὶ ἕκαστον κτύπημα τοῦ κώδωνος μὲ ἔκαμνε νὰ ἀνασκιρτῶ, ὡς νὰ ἀνέμενόν τινα. Εἶτα ὅτε ἡ ἀδελφὴ ἐκάλει μίαν ἐξ ἡμῶν καὶ τὴν ἔβλεπεν ἀναχωροῦσαν, μειδιῶσαν καὶ εὐτυχῆ, στηριζομένην ἐπὶ τῆς μητρός της, δὲν εἰξεύρω ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τίνος αἰσθήματος, ἐπιθυμίας ἢ ζηλοτυπίας, ἡ καρδία μου σταγόνα παρὰ σταγόνα ἤμασσε καὶ τὴν νύκτα μόνη ἐπὶ τῆς γῆς ὀνειροπόλουν τινά, ὅστις θὰ μὲ ἀπῆγε μίαν ἡμέραν καὶ θὰ μὲ ἠγάπα ὁμοίως.

Ἅπαξ τοῦ ἔτους, γηραιά τις θεία μου, ἤρχετο νὰ μὲ ζητήσῃ καὶ μετὰ λύπης κατέλιπον τὴν μονήν, διότι παρ' αὐτῇ

εὕρισκον ὀλιγωτέραν εἰσέτι στοργὴν καὶ τρυφερότητα ἐκείνης, ἣν εὕρισκον ἐν τῷ οἰκοτροφείῳ, ἔνθα ἠσθανόμην ἑαυτὴν τόσον μόνην ἐν τούτοις.

Ποσάκις δὲν ἐρρίφθην εἰς τὰς ἀγκάλας της, ἐπιθυμοῦσα ἓν φίλημα, ἐξαιτουμένη μίαν θωπείαν, μίαν λέξιν γλυκεῖαν, κολακευτικὴν, ὅπως εἶχον ἀκούσει λεγομένας ἐνίοτε διὰ τὰς ἄλλας. Καὶ πάντοτε μετὰ τῆς αὐτῆς ἀδιαφορίας, μετὰ τῆς αὐτῆς ψυχρότητος, ἡ θεία μου, μὴ ἐννοοῦσα ἐπέθετεν ἐπὶ τοῦ μετώπου μου τὸν μηχανικὸν ἐσπευσμένον ἀσπασμόν της, ὅστις μὲ ἐπάγωνεν ὅλην.

Ἔφθασα οὕτω εἰς τὰ δέκα ὀκτὼ ἔτη, τὴν ἡλικίαν τῶν ὀνείρων, χωρὶς νὰ γνωρίσω ἄλλο τι ἢ τὴν κοινὴν φιλίαν, τὴν προσεγγίζουσαν τῇ ἀδιαφορίᾳ, ἣν συναντᾷ τις πάντοτε σχεδὸν ἐν ταῖς ἰδιοτροπίαις τῶν σχέσεων τοῦ οἰκοτροφείου.

Τὸ ἔτος τοῦτο κατὰ τὰ τέλη τοῦ Αὐγούστου, δηλ. ἕνα μῆνα πρὸ τῆς εἰσόδου μου εἰς τὴν μονήν, εἰς ἣν ὤφειλον νὰ διέλθω ἓν ἔτος εἰσέτι, ἤμην εἰς τὴν ἐξοχὴν παρὰ τῇ θείᾳ μου ὅτε ἔλαβον ἐπιστολὴν τῆς Ὑβόννης. Μεταξὺ ὅλων τῶν συντρόφων μου ἡ Ὑβόννη ἦτο ἐκείνη δι' ἣν ἠσθανόμην πλειοτέραν συμπάθειαν. Ἦτο ἡ εὐθυμοτέρα ὅλων μας, ἡ πανουργοτέρα, ἡ πλέον τρελλή· ἐπεδίδετο εἰς ὅλα μετὰ πάθους, ἀλλ' ὁ ἰδιότροπος χαρακτήρ της τὴν ἔκαμνε νὰ ἀφίνῃ τὸ ἓν λίαν ταχέως, ἵνα δοθῇ εἰς ἄλλο τι μετὰ τῆς αὐτῆς ὁρμῆς. Ἠγάπα μετὰ παραφορᾶς καὶ ἐλησμόνει . . . μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας ἀγαπωμένην φίλην της.

Ἀναμφιβόλως εἰς ἕνα ἐκ τῶν εὐτυχῶν ἐκείνων παροξυσμῶν ὤφειλον τὴν λῆψιν τῆς ἐπιστολῆς της, δι' ἧς μὲ ὑπεχρέου νὰ ὑπάγω νὰ διέλθω ἓν δεκαπενθήμερον πλησίον τῶν γονέων της.

Ἔχομεν μερικοὺς φίλους, μοὶ ἔγραφε, καὶ θὰ διασκεδάσωμεν καλῶς.

Διὰ τοῦτο ἐπέδειξα μετὰ δισταγμοῦ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην εἰς τὴν θείαν μου, φοβουμένη ὅτι δὲν θὰ ἀπεδέχετο τὴν πρόσκλησίν της. Τοὐναντίον, αὕτη ἐδέχθη εὐκόλως νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ ἀναχωρήσω καὶ παρευθὺς ἐπεδόθην μετὰ χαρᾶς εἰς τὰς προετοιμασίας τοῦ ταξειδίου μου. Τὸ ταξείδιον τοῦτο ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἤλπιζον οὐδόλως, μὲ διεσκέδαζε, μὲ καθίστα εὐτυχῆ ἐκ τῶν προτέρων.

Οἱ γονεῖς τῆς Ὑβόννης ἐδείχθησαν πρὸς ἐμὲ λίαν ἀγαθοί καὶ εὐθὺς εὑρέθην ἐν οἰκειότητι μετὰ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, τοὺς ὁποίους δὲν ἐγνώριζα τὴν προτεραίαν. Ἡ μικρά μου Ὑβόννη ἦτο χαριεστάτη παρά ποτε καὶ ὁ ἀδελφός της Γεώργιος ἦτο δι' ἐμὲ πλήρης φροντίδων καὶ προθυμίας. Ἐτρέχαμεν τρελλὰ ἐντὸς τοῦ πάρκου καὶ κατελαμβανόμην ἐνίοτε ὑπὸ γέλωτος, οἷον οὐδέποτε εἶχον γνωρίσει.

Ἐπῆλθεν ὅ,τι ἀκουσίως ἐπέπρωτο νὰ ἐπέλθῃ καὶ ὅτε ὁ Γεώργιος μοὶ εἶπεν ὅτι μὲ ἠγάπα, ἠσθάνθην τὴν καρδίαν μου εὐφραινομένην ἐκ χαρᾶς, μακαριότητος ἀτελευτήτου, ἥτις μὲ ἀπέπνιγε, μοὶ ἔδιδε τὴν ἀνάγκην νὰ κλαύσω. Ἀγαπωμένη! ἀγαπωμένη! ἠγαπώμην λοιπόν! Εἰς τὴν λέξιν ταύτην ἡ καρδία μου ἐσκίρτα, ἔπαλλεν ὅσον οὐδέποτε εἶχε πάλλει καὶ ἐδίδετο ἀκαταμαχήτως πᾶσα εἰς ἐκεῖνον, ὅστις τὸ πρῶτον τὴν εἶχε κάμει νά σκιρτήσῃ οὕτως.

Ὦ! εὐτυχία μεγίστη τῶν πρώτων ὅρκων μὲ χεῖρας συνθλιβομένας, μὲ ὀφθαλμοὺς πλήρεις στοργῆς ἀναπνέοντας τὸ μεθυστικὸν ἄρωμα τῆς ἀναπνοῆς τῶν κοιμωμένων ἀνθέων, τῶν κεκμηκότων φύλλων, ἅτινα κλίνουσι πρὸς τὴν ἀναπαυομένην γῆν. Τὴν εὐτυχίαν τῶν ψιθύρων, οὓς μαντεύετε μᾶλλον ἢ ἀκούετε, διακοπτομένην ἐνίοτε ἐκ τοῦ πιπίσματος ὀνειρευομένου πτηνοῦ, ἠσθάνθην ἐν ὅλῃ τῇ δυνάμει της καὶ ἀνακαλοῦσα αὐτὴν ἡ καρδία μου πάλλει ταχύτερον εἰσέτι. Δυστυχῶς διήρκεσεν ὀλίγον! ἀλλ' εἰσερχομένη εἰς τὴν μονὴν ἀπεκόμισα χαρὰν ἀρκοῦσαν δι' ἔτος ὁλόκληρον. Τὸ ἔτος τοῦτο διέρρευσεν ἀριθμούμενον ὑπ' ἐμοῦ ἡμέραν πρὸς ἡμέραν καὶ ὅτε ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς ἐξόδου μου ἠσθάνθην αἰφνιδίαν συγκίνησιν, διότι κατέλιπον τοὺς τοίχους ἐντὸς τῶν ὁποίων πρὸ ἑνὸς ἔτους ἔτρεφον τὸ μόνον καὶ ὡραῖον νεανικὸν ὄνειρόν μου.

Ἠδυνήθην νὰ ἐπιτύχω ὅπως λάβω παρὰ τῆς θείας μου τὴν ἄδειαν νὰ διέλθω ἡμέρας τινὰς παρὰ τῇ Ὑβόννῃ, ἥτις δὲν εἰσῆλθε μετ' ἐμοῦ τὸ παρελθὸν ἔτος εἰς τὴν μονήν.

Ἀφικομένη ἐζήτησα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν Γεώργιον. Δὲν ἦτο ἐκεῖ. Ἐζήτησα πληροφορίας περὶ τῆς ὑγείας του ἐκ τῆς Ὑβόννης. Ὁ ἀδελφός μου εἶνε καλά, μοὶ ἀπεκρίθη αὕτη ἀδιαφόρως, εἶνε εἰς τὸ δάσος καὶ θὰ ἔλθῃ ἀναμφιβόλως διὰ τὸ δεῖπνον. Εἰς τὸ δάσος! ἐνῷ ἐγνώριζεν ὅτι θὰ ἔλθω. Χωρὶς νὰ ζητήσω νὰ ἐννοήσω, ἡ καρδία μου αὐτομάτως συσεσφίγχθη.

Εἰσῆλθε καὶ μειδιῶν μοὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα ὡς εἰς οἱονδήποτε τὸν ὁποῖον συνήντησε τὴν προτεραίαν.

Ἐξῆλθε μετὰ τὸ δεῖπνον, ἐξῆλθε τὴν ἐπιοῦσαν, ἐξήρχετο καθ' ἑκάστην. Δὲν ἐζήτει νὰ μὲ ἀποφύγῃ, δὲν ἔκαμνε τίποτε διὰ νὰ μὲ συναντήσῃ· ἐφέρετο πρὸς ἐμὲ εὐγενῶς, ὅπως εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ οὐδὲν πλειότερον.

Καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἐνόησα ὅτι δὲν μὲ ἠγάπα πλέον, ὅτε ἀπέβην ἀδιάφορος δι' αὐτόν, ὅτι ἐλησμόνησεν ὅσα ἐγὼ δὲν θὰ λησμονήσω ποτέ.

Ἠσθάνθην τότε πάσας τὰς ὀδύνας, ἃς δύναταί τις νὰ ὑποφέρῃ καὶ δυστυχὲς συντετριμμένον πλάσμα, ἄνευ δυνάμεως, ἵνα δοκιμάσῃ νὰ ἀνακτήσῃ ἐκεῖνον, ὃν ἠγάπα μέχρι θανάτου, ἐζήτησα σωτηρίαν, καταφύγιον ἀδιάφορόν που.

Καὶ ἐπανῆλθον ἐδῶ, ἑλκυομένη ὑπὸ τῶν ἀναμνήσεων. Δὲν εὗρον τὴν γαλήνην, ἀφοῦ δὲν εὗρον τὴν λήθην. Πολλάκις ἠθέλησα νὰ ἐξέλθω, ἀλλὰ ἡ μικρὰ γνωριμία ἣν ἔκαμα εἰς τὸν βίον μοὶ ἐμποιεῖ τρόμον. Καὶ πρὸς τί καλὸν τοῦτο; ἐδῶ ἢ ἀλλοῦ ἑκάστη ἡμέρα δὲν θὰ εἶνε δι' ἐμὲ ἡμέρα θλίψεως.

Σήμερον ἐννοῶ τὴν ἡδονὴν, ἣν αἰσθάνονται τινες τῶν μοναχῶν, ἐξάγουσαι καθ' ἑκάστην μίαν ψυαριὰν χώματος ἐκ τοῦ τάφου των. Ὁ Θεὸς θὰ λάβῃ ἴσως οἶκτον καὶ δι' ἐμέ. Θὰ ἐννοήσῃ ἴσως ὅτι ἀρκετὰ ὑπέφερα, ὅτι ἀρκετὰ ὑποφέρω ἵνα ἀποκτήσω δικαίωμα ἐπὶ τοῦ θανάτου.

Θὰ συμπληρώσω τὴν θυσίαν, ἀποχωριζομένη σοῦ, ἀγαπητόν μου μικρὸν τετράδιον, τελευταῖε ἔμπιστε φίλε μου, σὺ ὅπερ μόνον δύνασαι νὰ μοὶ ὁμιλῇς περὶ τῶν παρελθόντων.

—Πήγαινε, εἶσαι ἀρκετὰ βεβαρημένον ἐκ τῶν δακρύων μου καὶ δὲν θὰ δυνηθῇς νὰ φέρῃς τὸ βάρος ἐκείνων, ἅτινα θὰ χύσω εἰσέτι. Κανεὶς δὲν θὰ σὲ ἴδῃ, κανεὶς δὲν θὰ σὲ ἀναγνώσῃ καὶ ἀργότερον ὅτε δὲν θὰ μένῃ ἐκ τῆς δυστυχοῦς Νίνας, ἢ δρὰξ τέφρας ἴσης μὲ ἐκείνην ἣν θὰ σχηματίσῃς σὺ ἐντὸς ὀλίγου, οἱ γνωρίσαντές με θὰ λέγωσιν:

—Αὕτη ἐξέλεξε τὴν ἀγαθὴν μερίδα καὶ ἦτο εὐτυχής.

(Leon Malicet) **Μαρίκα Φιλιππίδου**

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ
ΕΙΣ ΤΟ ΑΝΤΙΑΛΚΟΟΛΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΒΡΥΞΕΛΛΩΝ

(Ἀνταπόκρισις ἐκ Βρυξελλῶν)

Ἀκόμη ἐν συνέδριον, εἰς τὸ ὁποῖον αἱ γυναῖκες περιφανῆ κατέσχον θέσιν, ἀνάλογον πάντοτε πρὸς τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον διαδραματίζουν ἀπανταχοῦ τοῦ κόσμου κατὰ τοῦ ἀλκοολισμοῦ. Ἐσχάτως μάλιστα ἐν Νορβηγίᾳ, ὅπου παρεχωρήθη εἰς τὴν γυναῖκα τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου εἰς τὰς δημοτικὰς ἐκλογάς, κατώρθωσαν αἱ γυναῖκες νὰ καταργήσουν διὰ νόμου τὸ ἐμπόριον τῶν δολοφονικῶν οἰνοπνευμάτων εἰς ἕνδεκα μεγάλας πόλεις. Ἀλλὰ μήπως ἀπὸ δεκαπενταετίας ὅλης δὲν ἐνεργεῖται εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας πόλεμος ροβερὸς κατὰ τῆς οἰνοποσίας παρὰ πολυπληθῶν γυναικείων σωματείων, τῶν ὁποίων διοργανώτρια εἶναι ἡ κ. Hunt, ἡ καταλαβοῦσα τὴν πρώτην θέσιν εἰς τὸ ἐν λόγῳ συνέδριον;

Πρὸς τὴν κυρίαν ταύτην ὀφείλει ἡ Ἀμερικὴ τὸν ὀργανισμὸν τῶν ἐπιστημονικῶν κατηχήσεων ὑπὲρ τῆς ἐγκρατείας, ἥτις ἤδη εἶναι ὑποχρεωτικὴ εἰς πάντα τὰ Ἀμερικανικὰ κράτη. Ἀλλὰ μήπως εἰς τὴν Νέαν Ζηλανδίαν, ὅπου αἱ γυναῖκες ἀπέκτησαν πλήρη τὰ πολιτικὰ των δικαιώματα, δὲν καταπολεμεῖται ἀποτελεσματικῶς ὁ ἀλκοολισμός;

Τὸ Συνέδριον τῶν Βρυξελλῶν ἠρίθμει πολλὰς γυναῖκας μεταξὺ τῶν μελῶν του. Πολυάριθμα δὲ ἦσαν τὰ ζητήματα τοῦ προγράμματος, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ θέσις τῆς γυναικὸς ἦτο σημειωμένη. Χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμεν τὸ τρίτον τμῆμα τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῆς παιδικῆς ἡλικίας ὑπὸ ἔποψιν παιδαγωγικὴν καὶ οἰκογενειακήν, τὸ τέταρτον τμῆμα ἔφερεν ὡς τίτλον : *Ἀντιαλκοολισμός, προσηλυτισμός, συνεργασία τῆς γυναικὸς πρὸς καταπολέμησιν τοῦ ἀλκοολισμοῦ.*

Εἰς τὸ τμῆμα τοῦτο ἀνεγνώσθησαν πολλαὶ ἐκθέσεις καὶ ἐγένοντο ἐνδιαφέρουσαι συζητήσεις ἐπὶ τῆς διοργανώσεως τῶν γυναικείων ἀντιαλκοολικῶν συλλόγων ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ἐπὶ τῆς ἱδρύσεως καφενείων ἐγκρατείας παρὰ γυναικείων σωματείων, ὡς καὶ νοσοκομείων καὶ ἀσύλων τῶν μεθύσων, ἔνθα διὰ διαίτης κανονικῆς σώζονται οἱ ἀτυχεῖς ἀπὸ βεβαίου ὀλέθρου.

Αἱ κ. κ. Hunt, Finley, Grag, Dillon, Hoffmann, καὶ Parent καὶ ἄλλαι ἀπέδειξαν ὅτι εἰς τὸ ἔργον τοῦτο τῆς ἀνθρωπίνης σωτηρίας, εἰς τὸν πόλεμον κατὰ τοῦ ἀλκοολισμοῦ ἡ γυνὴ ἐβάδισεν εἰς τὰς πρώτας τάξεις, ἔδειξεν εἰς τὸν ἄνδρα τὰ καθήκοντά του καὶ κατέστη ὄχι μόνον ἀπαρκίτητος αὐτοῦ συνεργάτις, ἀλλὰ καὶ ὁ κυριώτατος μοχλὸς τῆς ἀναιμάκτου καὶ φιλανθρωπικῆς ταύτης ἐκστρατείας.

Ἀπεδείχθη δὲ καὶ ἀνωμολογήθη ἐκ τοῦ συνεδρίου τούτου ὅτι τοὐλάχιστον ἐπὶ τοῦ ἀντιαλκοολικοῦ ἐδάφους ἡ γυνὴ εἶναι ἐντελῶς ἴση πρὸς τὸν ἄνδρα. Οἱ λόγοι μάλιστα τῶν δύω Βέλγων ὑπουργῶν ἐπρόδιδον τὴν βαθεῖαν εὐγνωμοσύνην τοῦ ἀνδρικοῦ στοιχείου τοῦ Συνεδρίου πρὸς τὰς γυναῖκας, παρὰ τῶν ὁποίων, ὡς εἶπον καὶ ἐτόνισαν, καταπολεμεῖται καὶ θὰ καταπολεμηθῇ ὁ ἀλκοολισμός. Ὁ λόγος τοῦ ὑπουργοῦ Brayn, ὁ ὁποῖος ἐτελείωνε διὰ τῆς φράσεως ταύτης, ἐχειροκροτήθη μετ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ ὅλοι ἐπευφήμησαν καὶ ἐπεκρότησαν εἰς τὴν ἰδέαν ὅτι παρὰ τῶν συζύγων καὶ μητέρων ἀναμένεται ἡ καταπολέμησις καὶ θεραπεία τοῦ κακοῦ.

Βρυξέλλαι **Μαρία Λεγκραὶν**

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ὁ Νοέμβριος ἔφθασε καὶ ὁ συρμὸς ἐξέδωκε τὰς ἀποφάσεις του, αἱ ὁποῖαι δὲν μεταβάλλονται πλέον, ὅσον τοὐλάχιστον ἀφορᾷ εἰς τὰς γενικὰς γραμμὰς τῆς ἐνδυμασίας, διότι αἱ λεπτομέρειαι αὐτῆς ποικίλλουν πάντοτε ἐπ' ἀόριστον.

Τὰ φορέματα λοιπὸν κατὰ τὴν ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν κόπτονται λοξὰ εἰς σχῆμα ὀμπρέλλας. Τὰ πλάγια διαγράφονται ἐπιτυχῶς καὶ τὸ πρόσθιον μέρος τῆς ἐσθῆτος ἀνοίγει πρὸς τὰ κάτω. Οἱ φαλμπαλάδες συνειθίζονται κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ λάθρα μᾶς ἐπαναφέρουν εἰς τὸ σχῆμα τῶν κρινολίνων. Πολλὰ φορέματα ἐπίσης ἀνοίγουν πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ σχηματίζουν ὡραῖα πανὲ κεντημένα μὲ σειρήτια. Ἀλλὰ τὸ φόρεμα τὸ ὁποῖον θριαμβεύει, εἶναι τὸ σχήματος ρεδιγκότας, συνεχόμενον μετὰ τοῦ περικορμίου καὶ σχηματίζον ὑπεράνω τῆς μέσης ἓν εἶδος σουρωτοῦ κοντογονίου. Τὰ φορέματα ἐν γένει συνειθίζονται καὶ πάλιν ὀλίγον μακρά, ὄχι ἀκόμη μὲ οὐρὰν καταφανῆ, ἀλλὰ βεβαίως πολὺ μακρότερα τοῦ συνήθους.

Τὰ περικόρμια δὲν παρουσιάζουν βεβαίως μεγάλους νεωτερισμούς, καὶ μᾶλλον εἰς τὰς μικρὰς λεπτομερείας παρατηροῦνται οἱ νέοι των συρμοί. Εἰς τινα ἐξ αὐτῶν τὸ μανίκι ἀρχίζει ἀπὸ τὸν λαιμὸν καὶ σχηματίζει οὕτω μετὰ τοῦ ὤμου ἓν μόνον τεμάχιον. Εἰς ἄλλα τὸ ἐπάνω μέρος ἐκτραχειλίζεται καὶ ἀφίνει νὰ ἐξέρχηται αὐτοῦ ἓν ὑπένδυμα βελούδινον, σκεπασμένον ἀπὸ δαντέλας. Τὰ μανίκια ποικίλλουν ἐπ' ἄπειρον. Μανίκια ἄλλου χρώματος ἢ τοῦ τῆς ὅλης ἐσθῆτος συνειθίζονται πολύ, ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον στενά, προσαρμοζόμενα ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ βραχίονος, σπανιώτερον πτυχούμενα καὶ ἐξογκούμενα ὀλίγον ὑπὸ τοὺς ὤμους.

Ἐπίσης μεγάλη ποικιλία ζωνῶν. Ἡ ὡραιοτέρα εἶναι ἡ ἐκ ταινίας, ἣν φέρομεν δὶς γύρω εἰς τὴν μέσην καὶ προσαρμόζομεν εἰς τὰ πλάγια διὰ πολυτίμου καρφίδος ἢ καὶ πόρπης. Μεθ' ὅσα δὲ καὶ ἂν ἐγράφησαν καὶ ἐλέχθησαν διὰ τὴν κατάργησιν τῶν ὑποκαμισακιῶν, αὐτὰ βασιλεύουν πάντοτε, διότι εἶναι τὸ πρακτικώτερον καὶ οἰκονομικώτερον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἐπενόησεν ὁ γυναικεῖος συρμός. Εἴτε εἰς ἐσπερίδας, εἴτε εἰς καθημερινὴν ἐνδυμασίαν παρουσιάζει ἀπείρους εὐκολίας. Μᾶλλον πολυτελὲς θεωρεῖται τὸ ὑποκαμισάκι, τὸ ὁποῖον ζώνομεν ἐπὶ τῆς ἐσθῆτος καὶ τὸ ὁποῖον δύναται νὰ εἶναι καὶ ἐξ ἐριούχου καὶ ἐκ βελούδου.

Ἰδοὺ εἰς γενικὰς γραμμὰς οἱ καθιερωθέντες συρμοὶ διὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον. Οἱ σάκκοι, οἱ πέρυσιν εἰσαχθέντες, ἔπεσαν χωρὶς διόλου νὰ ἐπιδληθοῦν.

Παρισινή

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Τὴν 1ην Ὀκτωβρίου αἱ γυναῖκες τῆς Δανίας ἐπανηγύρισαν τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα τῆς ἱδρύτεως τοῦ Ἀναγνωστικοῦ Συλλόγου των. Ἡ δημοσιογραφία τῆς Κοπεγχάγης ὁμοφώνως ἀνωμολόγησεν ὅτι ὁ Σύλλογος οὗτος συνετέλεσε μεγάλως εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πνευματικοῦ βίου τῶν γυναικῶν ὅλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων.

Εἰς τὴν ἑορτὴν ταύτην παρέστησαν πάντα τὰ κατὰ καιροὺς μέλη, ἐπεσφράγιτε δ' αὐτὴν συμπόσιον, εἰς ὃ συμμετέσχον διακόσιαι κυρίαι ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς δος Σοφίας Ἀλμπέρτη, προέδρου τοῦ Συλλόγου τούτου.

Τὸ συμπόσιον ἐπηκολούθησε μουσικὴ ἑσπερίς, καθ' ἣν ἐξετελέσθησαν μουσικὰ τεμάχια συνθέσεως γυναικῶν, ἀπηγγέλθη ὡραῖον ποίημα τῆς Μαγδαληνῆς Τορεζάν, αἱ νεάνιδες δὲ ἔψαλαν ὕμνον ἀναμνηστικὸν εἰς τιμὴν τῆς ἱδρυτρίας τοῦ Συλλόγου δος Σοφίας Πέττερσον.

Ἡ ἑορτὴ αὕτη ἐνεποίησεν ἀρίστην ἐντύπωσιν καὶ ἐπεκροτήθη παρὰ τῶν μᾶλλον δικκεκριμένων τάξεων τῆς δανικῆς πρωτευούσης, εἰς ἣν ἡ γυνὴ ἀπό τινος σπουδαιότατον διαδραματίζει μέρος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Ε. Κ. **Καβάλλαν**. Δὲν ἐστέλλοντο καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου. Ἀπὸ τοῦ 76ρίου ὅμως καὶ ἐντεῦθεν στέλλονται τακτικῶς. Δὲν τὰ λαμβάνετε;—Κον Ν. Λ. **Πάτρας**. Πολὺ ἀργὰ περιῆλθεν εἰς χεῖράς μου ἡ ἐπιστολή σας. Ἀλλ' εἶμαι τόσον πολυάσχολος, ὥστε ἀδυνατῶ νὰ ἀνταποκριθῶ εἰς τὴν παράκλησίν σας. Σᾶς εὐχαριστῶ ἐν τούτοις διὰ τὴν τιμήν, ἣν μοὶ περιποιεῖτε.—Δα Μ. Π. **Ζυρίχην**. Συγγνώμην διότι ἐδράδυνα νὰ σᾶς ἀπαντήσω. Δὲν ἔλαβόν τι σχετικὸν πρὸς παιδικὴν ἑορτήν. Ἀποστέλλονται εὐχαρίστως πάντα τὰ ζητηθέντα ὡς καὶ μακρὰ ἐπιστολή μου.—Καν Α. Αἴ. **Μενα**. Φρ. χρ. 24 ἐλήφθησαν. Θερμὰς εὐχαριστίας.—Δα Ο. Κ. **Κέρκυραν**. Ἐλήφθη εὐχαρίστως καὶ ἐδημοσιεύθη, ὡς εἴδετε. Καὶ ἐγὼ λυποῦμαι ὅτι δὲν σᾶς ἔχομεν πλησίον μας. Προσεχῶς θὰ εὑρεθῇ τρόπος, ἵνα ἐκπληρωθῇ ἡ ἐπιθυμία σας.—Κον Π. Χ. **Κόρινθον**. Ἐπιστολή σας μετὰ δρ. 50 ἐλήφθη. Θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Ἐλάβετε ἐπιστολήν μου ἐξ Ἀθηνῶν;—Καν Εὐ. Σ. **Boston**. Ἐπιστ λή σας μετὰ φρ. 24 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Συνεμορφώθημεν ὁδηγίαις σας.—Δα Α. Κ. **Πειραιᾶ**. Ἐλπίζω ὅτι δὲν ἔχετε πλέον παράπονα. — Δα Ζ. Χ. Ο. **Λεβαδίαν**. Ἴσως εἶχεν ἐπιστραφῆ τὸ φύλλον σας. Ἀποστέλλονται ἀμέσως.—Καν Λ. Μ. **Ὑπάτην**. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—Καν Μ. Α. Δρ. **Ἀθήνας**. Ἐλήφθη ὑπ' ὄ-

J. SANDEAU

ΗΜΕΡΑ ΧΩΡΙΣ ΕΠΑΥΡΙΟΝ

(ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΗΣ GEORGES SAND)

Καὶ ἔπειτα ὁ κόσμος δὲν περιμένει πάντοτε πρόθυμος νὰ ἐπιθέτῃ ἐπὶ τῶν πληγῶν μας τὰς χονδροειδεῖς καὶ δηλητηριώδεις χεῖράς του; Δὲν ἔχει λέξεις πάντοτε ρυπαρά, συκοφαντίας ἀρκετὰ ταπεινάς, βόρβορον ἀρκετόν, ἵνα ὑψώσῃ ἀδιεπέραστον τεῖχος μεταξὺ δύο δυστυχῶν ὄντων, τὰ ὁποῖα ἡ μοῖρα ἐχώρισεν! Ὦ! ἐὰν ἠδυνάμην νὰ σοὶ διηγηθῶ τὴν φρικώδη ἱστορίαν μου μετὰ τοῦ Μαρίου, θὰ ἐξεπλήττεσο βεβαίως ὀλιγώτερον διὰ τὴν σημερινὴν ἀδιαφορίαν καὶ ψυχρότητά μου.

— Μάμμη, τῇ εἶπον, διηγηθῆτέ μοι τὴν ἱστορίαν αὐτήν.

— Πρὸς τί; ἡ ἀνθρωπότης βαίνει πάντοτε πρὸς τὴν αὐτὴν ἄδυσσον; Τὸ παράδειγμα τῶν παλαιοτέρων δὲν διώρθωσε κανένα. Ἄλλως τε θὰ ἠδυνάμην πλέον νὰ ἀναζωογονήσω τὴν τέφραν τῆς καρδίας μου, τὴν ὁποίαν ὁ ἄνεμος τοῦ χρόνου διεσκόρπισεν ἤδη.

Ὁμιλοῦντες εἴχομεν διευθυνθῆ πρὸς τὴν οἰκίαν. Εἰσήλθομεν εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἐκείνη ἐξηπλώθη ἐπὶ ἑνὸς σοφᾶ ἀπέναντι τῆς πυρᾶς καὶ ἐγὼ ἐκάθισα παρὰ τοὺς πόδας της.

— Ἄκουσε, μοῦ εἶπε, μετὰ μικρὰν σιγήν. Θὰ σοῦ διηγηθῶ μίαν ἱστορίαν τῆς ζωῆς μου, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς ποτε ἤκουσε, καὶ τῆς ὁποίας τὸ μυστικὸν ἐκράτησα ὡς θησαυρόν, βαθέως κρυμμένον εἰς τὴν καρδίαν μου. Διὰ πρώτην φορὰν θὰ ἀπαγγείλω ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τριάκοντα ὅλα ἔτη μόνον εἰς τὴν σιγὴν τῆς νυκτὸς καὶ τὴν μοναξίαν τῆς ἡμέρας ἐπρόφερα. Πλησίασε λοιπὸν νὰ ἀναγνώσῃς εἰς τὴν γωνίαν αὐτὴν τῆς ψυχῆς μου, εἰς ἣν οὐδεὶς μέχρι τοῦδε διεισέδυσε· εἴσελθε μετὰ σεβασμοῦ εἰς τὸ ἱερόν, τὸ ὁποῖον ἡ ἀπογοήτευσις δὲν ἐμίανε καὶ ὅπου τὸ ἅγιον πῦρ καίει ἔτι.

— Δὲν πρόκειται λοιπὸν περὶ τοῦ Μαρίου; ἀνεφώνησα ἔκπληκτος.

— Ὄχι, ἀπήντησε. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, προσέθηκε, λαμβάνουσα μίαν πρέζαν ταμπάκου, ἤμην νέα καὶ ὡραία, ὀλίγον αὐθάδης καὶ πολὺ ἀποφασιστική, μὲ χαρακτῆρα περιπαθῆ, μὲ κεφαλὴν ὀλίγον ἐλαφρὰν καὶ μὲ ὑπερτάτην περιφρόνησιν διὰ τὰς συνθήκας, εἰς ἃς μᾶς περιορίζει ὁ κόσμος. Ἐθεωρούμην λοιπὸν παρ' ὅλων ὡς ἰδιότροπος καὶ ἰδιόρρυθμος, καὶ ὁ κόσμος μὲ ἐξήταζε πολὺ περιέργως. Νομίζω, παιδί μου, ὅτι ἤμην ἀρκετὰ ἀνυπόφορος καὶ ἀρκετὰ γελοία ἐν ταύτῳ. Ἀλλ' ἤμην εἰκοσαέτις, πλουσία, σύζυγος ἀξιολόγου ἀνδρὸς ὅστις μὲ ἐλάτρευε, χαϊδευμένη ἀπὸ πλαιοὺς πιστοὺς ὑπηρέτας, εἰς τὰς χεῖρας τῶν ὁποίων εἶχα γεννηθῆ καὶ οἱ ὁποῖοι ὑπήκουον προθύμως εἰς πάσας τὰς φαντασιοπληξίας μου. Τὰ ποίμνιά μου ἔβοσκαν εἰς τὰς ἀπεράντους γαίας μου. Αἱ ἄμπελοι καὶ τὰ δάση μου ἐξετείνοντο εἰς ἀπείρους ἐκτάσεις. Δύο μεγάλοι καὶ ἀπαστράπτοντες μαῦροι ἵπποι συνεκλόνιζον τὴν γῆν ὑπὸ τοὺς τροχοὺς τῆς ἁμάξης μου καὶ εἰς ἀνδαλούσιος ἵππος ἐπίσης εὐπειθὴς εἰς τὰς διαταγάς μου, ὅσον καὶ ὁ πιστός μου κύων, ὁ ὁποῖος μὲ συνώδευε πάντοτε, μὲ περιέφερεν ὡς Πήγασος εἰς τὰ ἄλση καὶ τοὺς λόφους τῆς περιφερείας μας. Ποῖος θὰ ἀμφέβαλλε περὶ τῆς εὐτυχίας μου; Καὶ ὅμως ἀμφέβαλλον ἐγώ. Εἰς τὴν ψυχήν μου ἐκαλλιέργουν εὐχαρίστως τὴν ἀόριστον ἐκείνην ἀνίαν, τῆς ὁποίας τὸ ἀπαίσιον σπέρμα φέρομεν ὅλοι εἰς τὸ αἷμά μας. Διεμαρτυρόμην λοιπὸν ἐνδομύχως κατὰ τῆς πολὺ πεζῆς ὑπάρξεώς μου, καὶ ἐπόθουν νὰ συνταράξω ἀντὶ πάσης θυσίας τὰ ὕδατα τῆς ἠρέμου λίμνης, τὰ ὁποῖα ἀντικατόπτριζον καθ' ἑκάστην τὰ αὐτὰ τοπία, τὴν αὐτὴν φύσιν.

Ἡ ἀγάπη τῶν φίλων μου, τοῦ συζύγου μου, μοὶ ἐφαίνετο πολὺ ἥσυχος, πολὺ ἁπλοῖκὴ καὶ αὐτὸς δὲ ὁ σύζυγός μου μοὶ ἐφαίνετο πολὺ κοινός, πολὺ χυδαῖος ἐνίοτε. Ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος κατεγίνετο πῶς νὰ αὐξήσῃ τὸν πλοῦτόν μου, πῶς νὰ πολλαπλασιάσῃ τὰς γαίας μας ἐφαίνετο εἰς τὴν ἐξημμένην φαντασίαν μου ἀνάξιος προσοχῆς. Ποσάκις μανιώδης δὲν ἀφέθην ἀνὰ τοὺς ἀγροὺς εἰς τὴν παραφορὰν τοῦ σχεδὸν ἀφηνιάζοντος ἵππου μου, μὲ κίνδυνον νὰ συντρίψω τὴν κεφαλήν μου, ἁπλῶς ἀπὸ λύσσαν διὰ τὴν πεζὴν ζωήν μου. Εἶχα ἀνάγκην ὑπερτάτων συγκινήσεων, ἀγνοοῦσα πῶς νὰ καθησυχάσω τὴν ἐνεργητικότητα ἥτις ἐκόχλαζε μέσα μου. Ἡ γαλήνη μὲ ἐξώργιζε καὶ ἐζήτουν, ἔτρεχα κατόπιν τῆς τριχυμίας. Ὦ! πόσον ἤμην τρελλή! Ἀλλ' αὐτὴ εἶναι ἡ ζωή. Κινοῦμεν ὅλοι ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ σημείου, ἵνα φθάσωμεν εἰς τὸν αὐτὸν σκοπόν. Ὁπλιζόμεθα μέχρις ὀδόντων, ἔχομεν ἀνάγκην ἀπὸ θόρυβον γύρω μας, ἵνα τελειώσωμεν, ἔτσι δὰ πεζὰ μέσα εἰς φλανέλας.

Διετέλουν λοιπὸν ὑπὸ τὰς ἄνω διαθέσεις, ὅταν ἔλαβον πρόσκλησιν παρὰ κυρίας γειτονικῆς ἐπαύλεως, ἵνα διέλθω παρ' αὐτῇ μίαν ἡμέραν ἑορτῆς. Ἡ κυρία αὕτη σοφὴ καὶ σχολαστικὴ ἀρκετὰ εἶχε μεταβάλει τὴν ἔπαυλίν της εἰς παράρτημα τῆς φιλολογικῆς αἰθούσης Rambouillet, εἰς ἣν συνηθροίζοντο ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος ὅλαι αἱ Sevigné τῶν πέριξ, καὶ ἑνῷ συνεζήτουν περὶ τέχνης, περὶ φιλολογίας, περὶ ἠθικῆς, περὶ πολιτικῆς. Ἦτο τρομερὸν νὰ παρευρίσκεταί τις εἰς τὰς ἀνιαρὰς αὐτὰς συναθροίσεις. Ἡ Γαλλία τότε δὲν εἶχεν εἰσέτι ἐξέλθει ἀπὸ τῆς λαϊκῆς ἐξεγέρσεως ἥτις τόσον εἶχε συγκλονίσει αὐτὴν τὴν ὕπαρξίν της καὶ ἡ κ. Β. ἡ ἐν λόγῳ πυργοδέσποινα, ἀγρία δημοκρατικὴ θὰ ἔφερε, νομίζω, εὐχαρίστως τὸν ἐρυθρὸν σκοῦφον, ἐὰν τὰ ξανθὰ μαλλιά της δὲν ἀπετέλουν ἀπαίσιον διὰ τὸ κάλλος της συνδυασμόν. Ἠγάπων τὸν υἱόν της, ὁ ὁποῖος ἦτο πολὺ καλλίτερος ἀπὸ αὐτήν, ἥτις ἄλλως δὲν μοὶ ἀπήρεσκεν, ὡς ἀντικείμενον περιέργου μελέτης καὶ ψυχικῆς ἀνατομίας. Μὲ ἐμίσει ἐκ προκαταλήψεως, ἀλλὰ καὶ μὲ ἐπεζήτει ἐκ φιλοδοξίας, καὶ διεσκέδαζα πολὺ ἀναλύουσα τὴν πάλην καὶ τὰ ἀντίθετα αἰσθήματα, ἅτινα διεξήγοντο ἐν αὐτῇ ὁσάκις εὑρίσκετο ἐνώπιόν μου.

Ὁ σύζυγός μου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς προσκλήσεως ἀπουσίαζε. Τοῦτο, ἐννοεῖς, δὲν μὲ ἠμπόδισε νὰ ἐππεύσω τὸν ἵππον μου, κατὰ τὴν φθινοπωρινὴν ἐκείνην πρωΐαν καὶ νὰ μεταβῶ εἰς τὴν ἐν λόγῳ ἔπαυλιν, συνοδευομένη ἐξ ἀποστάσεως παρ' ἑνὸς γηραιοῦ ὑπηρέτου. Ἡ ἔπαυλις αὕτη ἀπέχει ἀπ' ἐδῶ δύο ὥρας καὶ ὅμως ἐγὼ τόσον δύσθυμος καὶ ἀφῃρημένη καὶ μελαγχολικὴ ἤμην τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὥστε μόλις μετὰ τέσσαρας ὅλας ὥρας ἔφθασα εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον. Ὁ υἱός τῆς κ. Β. μὲ ἀνέμενε πρὸ τῆς θύρας. Ὁπλισθῆτε μὲ θάρρος, μοὶ εἶπεν, εὐθὺς ὡς μὲ εἶδεν. Ἡ μητέρα μου προσεκάλεσε σήμερον ὅλας τὰς ἐπισημότητας τοῦ τόπου.

Τί ἀπελπισία! ἀπήντησα, ὑψοῦσα τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὰ ἄνω.

— Ναί, ἀλλ' ἔχομεν, ὁ ἰδικός μας κύκλος τοὐλάχιστον, ἀπόφασιν

ψιν ἡ σημείωσίς σας. Πρώτην φορὰν μανθάνω ὅτι ἤλθετε εἰς συνάντησίν μου. Τὴν παράλειψιν τῶν ἰδικῶν μου καθηκόντων θὰ δικαιολογῆτε βεβαίως ἔχουσα ὑπ' ὄψιν πόσον πολυάσχολος εἶμαι.— Καν Ἀγγ. Ξ. **Μύκονον.** Συνδρομή σας ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν. Φαίνεται ὅτι δὲν εἶχε καταστραφῆ ἡ ὑπὸ τὸ πρώην ὄνομά σας ταινία.Καν Α. Λ. **Ροστόβιον.** Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Λαμβάνετε τακτικῶς τὸ ἐν λόγῳ περιοδικόν ; Καν Ε. Κρ. **Σπάρτην.** Ἐπιστολὴ μετὰ δρ. 40 καὶ ἀποδείξεων ἐλήφθη· θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Γράφομεν.— Κον Δ. Ζ. **Λάρνακα.** Νέα συνδρομήτρια ἐνεγράφη. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ προθυμίαν. Συνδρομὴ 8 καὶ ὄχι 6 φρ. Γράφομεν. Δα Κλ. Κ. **Μελιγαλᾶ.** Ἐπιθυμεῖτε νὰ σᾶς στέλωμεν καὶ τὸν α'. τόμον τῆς Ἱστορίας τῆς Γυναικός ; Δρ. 10 ἐλήφθησαν. Ἐστάλη καὶ τὸ ε'. τεῦχος. Δα Μ. Λ. Θ. **Μίτ-Γάμαρ.** Διατὶ δὲν εἰδοποιήσατε ὅταν ἀνεχωρήσατε ; ἵνα μὴ στέλλωνται τὰ φύλλα σας καὶ χάνωνται ἐπὶ πέντε ὅλους μῆνας. Φρ. χρ. **16** ἐλήφθησαν. Θὰ προσπαθήσωμεν νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμεν. Δα Κ. Π. **Ἀθήνας.** Ἔχετε πολὺ δίκαιον. Ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι θὰ ἐπέλθῃ ἡ ποθουμένη θεραπεία τοῦ κακοῦ. Δα Αἰ. Δρ. **Ζαγαζίου.** Ἐπιστολή σας μετὰ **8** φρ. ἐλήφθη. Ἡ δες **Σιγάλα** δὲν ἔχει δίκαιον. Εὐχαριστῶ διὰ προθυμίαν.—Καν Ν. Κ. **Κάφρ-Ζαγιάτ.** Ὑποθέτετε ὅτι δυνάμεθα νὰ φυλάττωμεν ἐπιστολὰς τοιαύτης φύσεως τέσσαρα ὅλα ἔτη ; Εἰξεύζομεν μόλον ὅτι ἐνεγράφητε τὸ 93, ὅτι ἐπληρώσατε καὶ τὸ 94 καὶ ὅτι ἕκτοτε καθηστερεῖτε τὰς συνδρομάς μας. Δὲν νομίζετε ὅτι εἶναι καιρὸς πλέον νὰ πληρώσητε.—Κον Α. Μ. Ὀδησσόν. Νέαι συνδρομήτριαι ἐνεγράφησαν. Φύλλα ἀπεστάλησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—Δα Τ. Κ. Μεσολόγγιον. Καλὴ ἐπιστολή σας ἐλήφθη ὡς καὶ ἐσώκλειστα. Εἶσθε πάντοτε πολὺ καλὴ καὶ ὑποχρεωτική. Εὐγνωμονῶ ἀπείρως. Θὰ γράψω εὐθὺς ὡς εὐκαιρήσω.—Καν Μ. Ν. Σάμον. Πόσον δίκαιον θὰ ἔχητε νὰ μὲ θεωρῆτε ἀμελοῦσαν τὰ στοιχειωδέστερα τῶν καθηκόντων μου. Ἀλλὰ τὸ 97 δι' ἐμὲ ὑπῆρξεν ἐξαιρετικῶς πολυάσχολον. Ἰδοὺ διατὶ εἶμαι τόσον ἐλλιπὴς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου. Πᾶσαι αἱ ἐπιστολαί σας ὡς καὶ τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα ἐλήφθησαν. Ἐλπίζω ὅτι θὰ κατορθώσω νὰ γράψω τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα.—Καν Ἀγγ. Σ. Πειραιᾶ. Πάντα τὰ ζητηθέντα ἀπεστάλησαν.— Δα Κ. Κ. Μεσολόγγιον. Ἀλλὰ δὲν εἶχον λάβει προγενεστέραν τῆς τελευταίας σας ἐπιστολήν. Πάντα τὰ ἐν αὐτῇ σημειούμενα ἐγένοντο δρ. 21 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστῶ θερμῶς δι' εὐγενῆ φροντίδα.—Κον Δ. Κ. Γαλάζιον. Ἀλλὰ δὲν σημειώνετε τὰ καθυστερούμενα φύλλα.—Δα Εὐ. Π. Μ. Ἰθάκην. Εἶσθε πάντοτε πολὺ καλὴ καὶ πολὺ εὐγενής. Τὰ γραφόμενά σας μὲ ἀποζημιοῦν ἀπό πολλὰς ἄλλας ἀπογοητεύσεις. Δρ. 60 ἐλήφθησαν. Θερμὴν εὐγνωμοσύνην. Ἀπεστάλη τὸ 4ον καὶ 5ον τεῦχος τῆς Ἱστορίας τῶν Συγχρόνων Ἑλληνίδων. Τὸ 6ον ἐκδίδεται κατ' αὐτάς. Εἶχεν ἐπέλθει βραδύτης, ἕνεκα τῶν πολλῶν ἀσχολιῶν καὶ φροντίδων, εἰς ἃς αἱ ἐργασίαι τῆς Ἑνώσεως μὲ ἀπησχόλουν.

ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙΟΝ

Δ^ος ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ ΝΙΚΟΛΑΕΒΙΤΣ

ΑΡ. 20 — ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ — ΑΡ. 20

Διὰ καθαρισμὸν δρ. 2 δι' ἐλατήριον δρ. 2,50 διὰ Κύλινδρον δρ. 5 διὰ ὕελον ἁπλοῦν λεπτ. 30 καὶ Κρυστάλινον λεπτὰ 45 δι' ἄξονας 6.

ΔΑΝΕΙΣΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΑΘΗΝΑΙ — 18 ΟΔΟΣ ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 18 — ΑΘΗΝΑΙ

Ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Α. Β. Υ. τῆς πριγκηπίσσης

ΣΟΦΙΑΣ

Ὅροι συνδρομῆς, συμπεριλαμβανομένης εἰσόδου ἀναγνωστηρίου, δι' ἕκαστον τόμον ἑφάπαξ, ἀνταλλαγὴ καθ' ἑκάστην. Κατὰ μῆνα δρ. 3, τριμηνία δρ. 8, ἑξαμηνία δρ. 15, ἔτος δρ. 25. Συλλογὴ ἀρχαίας καὶ νεωτέρας Ἑλληνικῆς φιλολογίας. 5,000 τόμοι ξένης φιλολογίας. Κατάλογος βιβλίων εἰς τὴν Βιβλιοθήκην.

Ἡ κ. Μαρία Ταμπακοπούλου, ἀριστοῦχος τοῦ μαιευτηρίου Ἀθηνῶν, καὶ γυνὴ ἐνταυτῷ ἐξαιρετικῆς μορφώσεως καὶ πείρας συνιστᾶται θερμῶς παρά τε τῶν διασημοτέρων ἰατρῶν, ὡς καὶ τῶν κυριῶν παρὰ ταῖς ὁποίας εἰργάσθη ὡς μαῖα.

Περισσότεραι περὶ αὐτῆς πληροφορίαι καὶ ὁριστικαὶ συστάσεις παρέχονται εἰς τὸ γραφεῖον μας.

Παρακαλοῦνται θερμῶς αἱ κ. κ. συνδρομήτριαι αἱ καθυστεροῦσαι μέχρι σήμερον τὰς συνδρομάς των νὰ σπεύσουν *ἐπὶ τέλους* νὰ ἀποστείλουν αὐτάς. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τὰς κ. ἀνταποκριτρίας ὡς καὶ πρὸς τοὺς κ. ἀνταποκριτάς μας νὰ ἐπισπεύσουν τὴν εἴσπραξιν καὶ ἀποστολὴν τῶν καθυστερουμένων,διότι ἡ ἀταξία αὐτὴ τῶν εἰσπράξεων καταντᾷ ἀνυπόφορος.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ἄριστα κατηρτισμένη ζητεῖ παραδόσεις. Ἡ δεύθυνσις εἰς τὸ γραφεῖον μας.

ἀκράδαντον νὰ διασκεδάσωμεν, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται νὰ σκανδαλίσωμεν τοὺς σοφούς. Εἴσθε μαζῆ μας ;

— Βεβαιότατα, ἀπήντησα μετὰ χαρᾶς καὶ ἔλαβα τὸν βραχίονα τοῦ νέου μου φίλου, ὅστις μὲ ὡδήγησεν εἰς τὸ μέγαρον. Ἡ αὐλὴ ἦτο γεμάτη ἀπὸ ἁμάξας ἐξοχικὰς παντὸς εἴδους. Οἱ ἱπποκόμοι καὶ οἱ ἐργάται τῆς ἐπαύλεως, ἐνδεδυμένοι ὡς ὑπηρέται ὑποδοχῆς, διεσταυροῦντο ἐκεῖ ἀνὰ πᾶν σημεῖον.

Εὐθὺς ὡς ἡ κ. Β. μὲ ἀντίκρυσεν,ἔδραμεν εἰς ὑποδοχήν μου καὶ μὲ ἐνηγκαλίσθη μετὰ διαχύσεως, νομίζω δὲ ὅτι, ἐὰν ἠδύνατο νὰ μὲ πνίξῃ μὲ τὸν ἐναγκαλισμόν της ἐκεῖνον, θὰ τὸ ἔπραττε πολὺ εὐχαρίστως.

— Ἀγαπητή μου, πόσον εἶσαι καλὴ νὰ στολίσῃς τὴν ἑορτήν μου μὲ τὴν παρουσίαν σου. Πῶς ἠμπορῶ νὰ ἀνταποκριθῶ ;

— Ἁπλούστατα, ἀπήντησα, ἐὰν μοῦ προσφέρετε ἕνα ποτῆρι κρύο νερό.

— Πῶς, νερό, μόνον νερό; Ἀλλ' ἔχομεν δροσιστικά, ἀναψυκτικά..

Καὶ ἐνῷ ἡ ἀμφιτρύων μου ἀπηρίθμει τὰ δροσιστικὰ ἅτινα προώριζε διὰ νὰ δροσίσῃ τὸν λάρυγγά μου, ἐγὼ ἤκουα τὸ γλυκὺ μουρμούρισμα δροσεροῦβρυακείου,τὸ ὁποῖον ἔρρεεν ἐκεῖ πλησίον μου ὑπὸ τὴν χλόην. Χωρὶς δὲ νὰ τῆς δώσω ἀπάντησιν, ἐπλησίασα πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐξήρχετο ὁ ἀργυροῦς αὐτὸς θόρυβος, ἐγονάτισα καὶ εἰσπνέουσα ὅλον τὸ δροσερὸν ἄρωμα τῶν περὶζ θάμνων ἤρχισα νὰ πέρνω νερὸ εἰς τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς καὶ νὰ πίνω, νὰ πίνω ἀπλήστως. Δυστυχῶς εἶχα τότε πολὺ μακρὰ καὶ πολὺ βοστρυχωτὰ μαλλιὰ,τὰ ὁποῖα εἶχον βραχῆ εἰς τὸ νερὸν τῆς πηγῆς καὶ ἐρράντισα διὰ σταγόνων δρόσου τὰ πρόσωπα τῶν σεβαστῶν καὶ λογίων γυναικῶν,αἱ ὁποῖαι εὑρίσκοντο κατὰ τύχην ὀπίσω μου.

Δὲν ἠμπορεῖς νὰ φαντασθῇς παιδί μου, ποίαν ἐντύπωσιν ἐπροξένησεν ἡ ἀκουσία αὐτὴ ἀταξία μου. Ἔχασα πᾶσαν ἐκτίμησιν εἰς τὸν κύκλον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἀπεφάνθη ὅτι ἤμην τρελὴ καὶ ὅτι ὠμοίαζα πρὸς τὸν Διογένην τῆς ἀρχαιότητος, ὅστις ἔπινεν, ὡς ἐγώ, νερὸν μὲ τὸ χέρι του. Ἤμην ἀποφασισμένη νὰ ὑποστῶ τὰς συνεπείας τοῦ ἐγκλήματός μου, ὅταν αἴφνης ἀντίκρυσα τὴν ὁμάδα τῶν φίλων, οὓς μοῦ εἶχεν ἀναγγείλει τὴν πρωΐαν ἐκείνην ὁ υἱὸς τῆς οἰκοδεσποίνης. Ἦσαν ὅλοι παιδικοί μου φίλοι, καλοί, εὔθυμοι ζωηροί. Διωργανώσαμεν ἰδικήν μας ἑορτήν, ἧς ὑπῆρξα ἡ ἡρωΐς, ἀπεφασίσθη δὲ ὅτι ὅλοι ἔφιπποι θὰ μὲ συνώδευαν τὴν ἑσπέραν ἐκείνην εἰς τὴν ἐξοχήν μου, ἀφοῦ πρῶτον θὰ διηρχόμεθα διὰ τῆς πόλεως.

Μετὰ τὸ πρόγευμα συνηθροισμένοι ὅλοι μας εἰς τὴν αὐλὴν ἐθέταμεν εἰς ψηφοφορίαν τὸν τρόπον, καθ' ὃν θὰ διηρχόμεθα καλλίτερον ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ὅτε αἴφνης εἴδομεν εἰσερχόμενον μὲ βραδὺ βῆμα γιγάντειον ἵππον μυλωθροῦ καὶ ἐπ' αὐτοῦ νεανίαν ὁλόξανθον, λεπτὸν καὶ κάτωχρον. Ὁ ἵππος ἔστη εἰς τὸ μέσον ἡμῶν, καὶ γέλωτες θορυβώδεις ὑπεδέχθησαν τὴν θριαμβευτικήν του εἴσοδον, ἐνῷ ὁ νεανίας ἀκίνητος ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου ἠτένιζε πρὸς ἡμᾶς ἀφελῶς μὲ ὕφος ἀνήσυχον καὶ πάσχον.

—Εἶναι ὁ Roger, ἀνεφώνησαν πάντες.

— Ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ Roger, ἠρώτησα τὸν γείτονά μου.

Ἡ κ. Β. μὲ ἔλαβε κατὰ μέρος καὶ μοὶ εἶπεν : Εἶναι ὁ μικρὸς Roger, ἀλλ' ἔχει πολὺ πνεῦμα.

(Ἀκολουθεῖ).